

Af mange næres imidlertid det Ønske, at Asken kunde begraves paa et Sted, der ikke var indviet af noget til en bestemt Konfession hørende Samfund, f. Eks. i det til Krematoriet hørende Anlæg; dette Ønske vilde kunne imødekommes ved en ringe Ændring af paagældende Paragraf.

Da Ligbrænding af alle anerkendes som den hensigtsmæssigste og i hygiejnisk Henseende fuldkomneste Form for Ligbegængelse, tillader undertegnede Bestyrelse for Forening for Ligbrænding sig ærbødigst at henvende sig til den høje Regering og Rigsdag med Anmodning om at optage Sagen til Drøftelse og i Betragtning af det ovenanførte tage under Overvejelse, hvorvidt og hvorledes de ovennævnte Indskrænkninger i den for Benyttelse af den ved Lov af 1. April 1892 givne Ret kan hæves.

Et Eksemplar af norsk Lov om Ligbrænding af 11. Juni 1898 vedlægges.

Et Bilag medfølger.

Da der ikke foreligger Svar fra Ministeren, gør *Udvalget* ikke Indstilling.

2. Fra *Hovedbestyrelsen for Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere* om, at der maa blive gjort Skridt til Fremlæggelse og Vedtagelse af et Forslag til Lov om Indførelse af tvungen Voldgift til Afgørelse af Arbejdskonflikter af enhver Art uden Arbejdsstandsning. (Indbragt den 6. Oktober 1902 af Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds, *Trier*.)

Andragendet er saalydende:

„Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere“, der er stiftet 1899, og som for Tiden tæller ca. 4,000 Medlemmer, fordelt over hele Landet, tillader sig herved ærbødigst gennem undertegnede Hovedbestyrelse at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at der maa blive gjort Skridt til Fremlæggelse og Vedtagelse af et Forslag til Lov om Indførelse af tvungen Voldgift til Afgørelse af Arbejdskonflikter af enhver Art uden Arbejdsstandsning.

Naar Forbundet har besluttet at henvende sig til Regeringen og Rigsdagen i dette Anliggende, saa er man ikke bleven tilskyndet dertil blot ved Forbundets Formaal, der, som det vil ses af omstaaende Genpart af Forbundets Program, netop gaar ud paa at indføre en saadan Voldgift ad Frivillighedens Vej, men ogsaa af det gode Eksempel fra Udlandet, hvor den enkelte Steder er indført ad Lovens Vej, bl. a. i Ny Zeeland.

Denne Koloni fik, som det vil være bekendt, i 1894 en Lov, der paabyder tvungen Voldgift, saa at enhver Uoverensstemmelse mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skal, hvis man da ikke kommer til mindeligt Forlig ved „Mæglingraadet“s Hjælp, paadømmes af Voldgiften, hvis Domme ere inappellable og absolut bindende for begge Parter, saa Overhørighed straffes med Bøder eller Fængsel.

Mån er ved denne Lov gaaet ud fra, at ligesom Staten har Ret til at forbyde sine Borgere at slaas paa Gader og Stræder, saaledes har den baade *Ret* og *Pligt* til at forhindre, at de ødelægge hinanden ved Strejker og Lock-out'er; den fri Selvbestemmelsesret gælder i Virkeligheden ikke mere i det ene end i det andet Tilfælde.

Alle indregistrerede Fagforeninger betragtes som lovmæssige Korporationer med Rettigheder og Pligter som saadanne; de kunne stævne og indstævnes, kunne købe og eje, idømmes Bøder og tildømmes Skadeserstatninger, samt ere under Straf pligtige at lyde Loven. Landets 6 Arbejdsdistrikter have hver sit Mæglingraad paa 4 eller 6 Medlemmer, valgte paa 3 Aar, og med en af Raadet selv valgt uvildig Formand; det siger sig selv, at i Raadet ere Arbejdere og Arbejdsgivere ligelig repræsenterede. Er en Konflikt — det være sig nu om Arbejdstidens Længde, om Lønnen, om Fagforeningsfolks Vægning ved at arbejde sammen med udenforstaaende, eller om hvilket som helst af de gængse Stridsspørgsmaal — i Begreb med at fremstaa, kan